

РЕШЕНИЕ

№ 29456

гр. София, 23.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав, в
публично заседание на 07.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **496** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.
Образувано е по жалба на „ЛОБУТ-АК ЛОБУТОВ КОНЯРСКИ И СИЕ“ СД срещу Решение № 17 по Протокол № 68/12.01.2023г. на Столичния общински съвет, с което на основание чл.21, ал.1, т.11 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, чл.21, ал.1 и ал.7 ЗОС и чл.129, ал.1 ЗУТ, § 124 ПЗР ЗИДЗУТ и § 24 ПЗР ЗИДЗУЗСО; чл.115, ал.1 и 2 ЗУТ, т.2, т.15, т.25 и т.32 от Приложението към чл.3, ал.2 ЗУЗСО, чл.134, ал.2 във връзка с ал.1, т.1 и т.2 и ал.2, т.2 ЗУТ, чл.22, чл.31, ал.1, 2, 4, 5, чл.32, чл.33, чл.35, чл.79 ЗУТ, чл.21, чл.60, ал.3 от Наредба № 7/2003г. за правилата и нормативите за устройство на отделните видове територии и устройствени зони /ПНУОВТУЗ/, Приложение № 1 към чл.21 и Приложение № 2 към чл.81 от Наредба № 7/2003г. за ПНУОВТУЗ, чл.27, ал.2, т.1 и т.2 и чл.56, ал.1 АПК, протоколи на ОЕСУТ № ЕС-Г-53/16.08.2022г. т.18, № ЕС-Г- 65/11.10.2022г., т.14, е одобрен подробен устройствен план – план за изменение на плана за улична регулация при о.т.299б /нова/, м.“М. 1 – М.“, район „Студентски“; план за регулация и застрояване /ПРЗ/ за преструктуриране на жилищен комплекс м.“М. 1 – М.“ в граници: бул. „Д-р Г. М. Д.“, [улица], [улица], ул.“169“ и [улица], район „Студентски“, съгласно приложения проект, в указани в графичната част „граница на разработката“, без кварталите и урегулираните поземлени имоти по т.5 и 6, заедно с план-схеми по чл.108 ЗУТ по части „Електроснабдяване“, „Топлоснабдяване“, „Водоснабдяване и канализация“; прекратено е производството по одобряване на проект за план за регулация и режими на застрояване за преструктуриране на жилищен комплекс м.“М. 1 – М.“ за кв.43б, 46в и 46г, сигнирани с черен щрих и сив контур и указани в графичната част „обхват на изключени ПУП, които не са предмет

на настоящия цялостен ПУП“.

Жалбоподателят моли за прогласяване нищожността на оспорения акт в частта на одобрения план за имоти с идентификатори 68134.1602.6299 и 68134.1602.6300, попадащи в границите на УПИ IX – за озеленяване с режим на Тго, кв.48, м. „М. 1 – М.“ по съображения, че актът е издаден при липса на форма и при пълно противоречие с материалноправните разпоредби поради липса на основание за одобряване.

В жалбата се твърди и че актът е издаден при липса на компетентност. Тъй като имотите са урегулирани в режим „Тго“ с него реално се изменяла устройствената зона „Жк“, в която те попадат. Съгласно т.2 от Приложението към чл.3, ал.2 ЗУЗСО такова предназначение можел да има само имот, попадащ в междублоково пространство. Процесните имоти обаче не попадали в междублоково пространство, а между [улица], алея, [улица] и бл.98Б и бл.98В. Поради това извън материалната компетентност на СОС било отреждането им в режим на „Тго“, тъй като компетентен да измени ОУП съгласно чл.127, ал.8 ЗУТ е Министерският съвет. Освен, че не представлявали междублоково пространство, имотите на жалбоподателя не представлявали и реализирани озеленени площи вследствие провеждането на благоустроявено мероприятие – нито един имот в района, предвиден за озеленяване, не бил отчужден или включен в програмата на СО за отчуждаване, което правело предвижданията на плана лишени от законова опора.

На следващо място е мотивирано твърдение за наличието на съществено противоречие с материалния закон и административнопроизводствените правила – административният акт бил издаден при пълно противоречие с материалния закон, при пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата правна норма, а именно чл.22, ал.7 ЗУТ и чл.21, ал.4 от Наредба № 7/2003г. на МРРБ. Административният орган въобще не изследвал въпроса дали за процесните имоти може да се предвиди застрояване без да се допуска уплътняване на застрояването. В кв.48, където попадат имотите, били предвидени два УПИ – УПИ II и УПИ IX, за озеленяване и в режим на Тго. Общата площ на тези два УПИ била 18 000 кв.м като при площ на целия квартал около 34 500 кв.м площта, отредена за озеленяване за широко обществено ползване за целия квартал била над 50%. Нормативно определените проценти зелени площи за комплекса, според жалбоподателя могат да бъдат постигнати с отреждането за озеленяване само на имотите общинска собственост, без да се засягат имотите частна собственост.

На трето място в жалбата се мотивира възражение за незаконосъобразност на оспорения акт, поради това, че е основан на загубило правно действие Решение № СО-8-ЕО/2015г. на директора на РИОСВ да не се извършва екологична оценка на проекта за ПУП.

На последно място се твърди, че така предвиденото с ПУП отреждане на процесните имоти нарушава принципа на съразмерност, разписан в чл.6 АПК и проведен в нормата на чл.108, ал.5 ЗУТ, постановяваща, че предвижданията на плана трябва да са икономично осъществими и да дават възможност за целесъобразно устройство на урегулираните поземлени имоти и на кварталите, тъй като засяга интересите на оспорвания в по-голяма степен от необходимото за постигане целта на закона.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.Я., която претендира и присъждане на направените по производството разноски по представен списък. Допълнителни аргументи в подкрепа на изложеното в жалбата привежда в писмени бележки.

Ответникът по оспорването, в съпроводителното писмо, с което преписката е представена в съда, излага съображения за неоснователност на жалбата. Посочва, че отреждането на имотите на жалбоподателя е в съответствие с действащия ОУП. Процесният ПУП е процедиран по чл.22 ЗУТ, съответно е съобразена нормата на чл.21, ал.1 от Наредба № 7/2003г. Претендира присъждане на

юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание становището за неоснователност на жалбата се поддържа чрез юр.М., която посочва, че не е констатиран толкова тежък порок на акта, че да обуслови неговата нищожност. Допълнителни аргументи излага в писмени бележки. Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт. Съобщението за насрочване на делото, в съответствие с изискването на чл.218, ал.2 ЗУТ, е обнародвано в ДВ, бр.25/10.03.2026г. Заявления от заинтересувани лица за конституирането им в процеса не са постъпили.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

С Нотариален акт № 120, том IV, рег.№ 17356, дело № 757/2003г., Нотариален акт № 121, том IV, рег.№ 17357, дело № 758/2003г., Нотариален акт № 122, том IV, рег.№ 17358, дело № 759/2003г., Нотариален акт № 123, том IV, рег.№ 17359, дело № 760/2003г., скица на поземлен имот с идентификатор 68134.1602.6300 и скица на поземлен имот с идентификатор 68134.1602.6299 жалбоподателят се легитимира като собственик на поземлени имоти с идентификатори 68134.1602.6299 и 68134.1602.6300. Същите попадат в кв.48, район „Студентски“, [жк] и са предмет на оспорения план.

Въз основа на така установеното съдът приема, че жалбата, с която е сезиран е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт по см. на чл.214, т.1 ЗУТ и от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно предвид отреждането за имотите му. С оглед, че е заявено искане за обявяване нищожност на оспореното решение, същото не е обвързано със срок – чл.149, ал.5 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Тъй като в процесуалните закони, регламентиращи правилата, по които се провежда административното производство, вкл. и АПК, не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, в правната теория и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл.146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породя правните последици, към които е насочен. С оглед горното и на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, обуславящи нищожност на акта: липсата на компетентност на органа, издал акта, винаги е основание за неговата нищожност; порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Като правило, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това, единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довело до нищожност на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност.

В процесния случай, с оспореното решение е одобрен проект на подробен устройствен план

/ПУП/ - план за регулация и режими на застрояване за преструктуриране на жилищен комплекс м.„М. 1 – М.“ в граници бул.„Д-р Г.М. Д.“, [улица], [улица], ул.„169“ и [улица], район „Студентски“ с придружаващите го план-схеми на инженерната инфраструктура.

Съгласно разпоредбата на чл.129, ал.1 ЗУТ, подробният устройствен план се одобрява с решение на общинския съвет по доклад на кмета на общината в едномесечен срок след приемането на проекта за подробен устройствен план от експертен съвет.

Съгласно чл.21, ал.1, т.11 ЗМСМА общинския съвет приема решения за създаване и одобряване на устройствени планове и техни изменения за територията на общината или за части от нея, а съгласно чл.27, ал.3 ЗМСМА решенията на общинския съвет се вземат с явно гласуване с мнозинство повече от половината от присъстващите съветници. Решенията са приети с мнозинство повече от половината от присъстващите съветници, когато броят на гласувалите "за" общински съветници е по-голям от останалата част от присъстващите на заседанието съветници.

Предвид посоченото и с оглед доказателствата по делото, съдът приема, че процесното решение е взето от компетентен административен орган в пределите на предоставената му от закона власт. ПУП е одобрен с решение на Столичния общински съвет от 12.01.2023г. по Протокол № 68 от заседание, проведено на 12.01.2023г., т.17 от дневния ред /л.182 и сл./. „За“ одобряване на проекта, предложен с Доклад № СОА22-ВК66-14946/07.12.2022г. на главния архитект на СО са гласували 34 общински съветници от общо гласували 45 /при общо 61/, „против“ – 0 и „въздържал се“ – 11, т.е. решението е взето при наличие на изисквания се кворум и гласували за него повече от половината от присъстващите общински съветници. Протоколът от заседанието е подписан от председателя на общинския съвет и от неговите заместници.

Решението е в предписаната от закона писмена форма, като текстовата част е придружена и от графична такава, с оглед което не е налице основание за обявяване нищожност на акта вр. чл.146, т.1 и т.2 АПК.

Съдът намира за неоснователни първата група доводи, въз основа на които с жалбата е поискано обявяване нищожността на оспорения акт поради липса на компетентност, тъй като СОС без да има правомощия за това, изменил общия устройствен план, отреждайки имотите на жалбоподателя в режим „Тго“ като по този начин променил устройствената зона, в която попадат.

Както се посочи процесният ПУП е процедиран като план за преструктуриране на [жк], ал.4 вр. чл.22 ЗУТ. Според т.24 от § 5 ДР ЗУТ, "Преструктуриране на жилищни комплекси, на промишлени, курортни, туристически и други селищни образувания" представлява промяна на тяхната структура и застрояване, в това число и чрез образуване на урегулирани поземлени имоти за съществуващи и за нови сгради, за обществено озеленяване, както и за друго предназначение, въз основа на подробен устройствен план. Според ал.7 на чл.22 ЗУТ при преструктуриране на квартали с комплексно застрояване се определят прилежащи площи към съществуващите сгради по правилата и нормативите, определени в наредбата по чл.13, ал.1 /Наредба № 7 от 22 декември 2003г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони/, които се урегулират като поземлени имоти. Останалата незастроена част от кварталите, в т.ч. поземлените имоти, за които не може да се предвиди застрояване по правилата на ал.6, се урегулира като озеленена площ за широко обществено ползване и се вписва в публичния регистър по чл.63, ал.1. Съгласно посочената ал.6 при урегулиране на поземлени имоти в съществуващите квартали с комплексно застрояване, отстоянията между новопредвидените сгради и съществуващите сгради се определят по правилата за комплексно застрояване. Плътността и интензивността на застрояване в такива имоти не може да надвишава определените с плана параметри за съответната устройствена зона при спазване на показателите и за отделните квартали в зоната. Предназначението на терени, находящи се в един квартал, не може да бъде

променяно с цел уплътняване на застрояването, ако не са постигнати нормативите за зелени площи, определени в Наредба № 7/2003г.

В настоящия случай имотите на жалбоподателя не са застроени като за тях не е предвидено застрояване и същите се предвижда да са с отреждане за озеленяване с режим Тго. Така определеното не противоречи на чл.22, ал.7 ЗУТ, който предвижда, както се посочи по-горе, незастроените имоти да се урегулират като озеленена площ за широко обществено ползване. Не е налице и противоречие на процесния ПУП в тази му част с ОУП.

От приетото и неоспорено заключение на вещото лице А. Б., което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено, се установи, че съгласно ОУП двата имота на жалбоподателя с идентификатори 68134.1602.6299 и 68134.1602.6300 попадат в „Жилищна зона с преобладаващо комплексно застрояване“ /Жк/, с устройствени показатели: макс. Пл. 40%, максимален К. – 3, минимална озеленена площ 40%, максимална кота корниз 26м за жил.сгради и 32м за обществени сгради. Допустимите функции на имотите, попадащи в тази устройствена зона са предимно жилищни сгради в комплексно застрояване, допустими са делови сгради, административни сгради, хотели и др. В устройствената зона е допустимо създаване на УПИ с режим Тго – т.2 от Приложението към чл.3, ал.2 ЗУЗСО.

Според чл.17, ал.1, т.4 от Наредба № 7/2003г. в жилищните територии отделни поземлени имоти се урегулират с устройствен план за нежилищни обслужващи обекти, вкл. за обществени озеленени площи. Съгласно чл.21, ал.1 в съществуващи жилищни комплекси чрез реструктуриране могат да се образуват и урегулирани поземлени имоти за обекти по чл.17, ал.1, т.е. при реструктуриране на жилищни комплекси могат да се образуват УПИ за озеленени площи.

Анализът на посочените по-горе разпоредби сочи на извод, че при реструктуриране на жилищни комплекси отделни незастроени имоти могат да бъдат урегулирани с отреждане за озеленяване за обществено ползване. Това не означава, че се променя устройствената зона, в която попада имотът, съответно цитираните разпоредби опровергават твърдението на жалбоподателя, че при одобряване на процесния ПУП ответникът е излязъл от рамките на законово вменената му материална компетентност и по същество е одобрил изменение на ОУП, с каквото правомощие той не разполага.

По отношение основанията по т.3 на чл.146 АПК съдът намира, че от доказателствата по делото не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да са толкова съществени, че да формират извод за липса на волеизявление.

Производството по одобряване на процесния ПУП е започнало със Заповед № РД-09-50-1319/26.11.2009г. на главния архитект на СО, с която е допуснато изработването на ПУП – план за регулация с режим на застрояване за реструктуриране на жилищен комплекс м.“М. 1 – М.“ в граници: бул. „Д-р Г. М. Д.“, [улица], [улица], ул.“169“ и [улица], район „Студентски“ при условията на чл.22, ал.4 – 7 ЗУТ и за привеждане в съответствие с предвижданията на Общия устройствен план на СО. Изработеният проект е съобщен на заинтересуваните лица чрез обнародване на съобщение в ДВ, бр.29/16.04.2010г.

Във връзка с разпоредбата на чл.103а, ал.2 ЗУТ е издадена Заповед № РА50-731/15.12.2016г. на главния архитект на СО, с която е допълнена Заповед № РД-09-50-1319/26.11.2009г. за допускане изработването на проект за подробен устройствен план като заповедта е разгласена по реда на чл.124б, ал.2 ЗУТ.

С писма от 2017г. и 2018г. проектантът е внесъл проекти за ПУП – ПРЗ, изработен върху одобрената кадастрална карта за територията, заедно с план-схеми на инженерната инфраструктура, ПТКП и идейна вертикална планировка като проектът е съгласуван от

Отдел „Пътна полиция“. Проведено е обществено обсъждане. Проектът е разгледан и приет на заседание на ОЕСУТ, вкл. са разгледани постъпилите възражения, някои от които уважени частично.

По отношение възражението, че административният орган не е изследвал дали е възможно да се предвиди застрояване за процесните имоти, следва да се посочи, че застрояване не е било предвидено за тях и с предишния устройствен план. От заключението на вещото лице се установи, че това е ПУП, одобрен със Заповед № РД50-09-224/25.05.1988г. на главния архитект на С. и изменение на плана за регулация и застрояване, одобрено с Решение № 80 по Протокол № 57/07.08.2003г. на СОС. Съгласно представените по делото доказателства, съгласно този ПУП ПИ с идентификатор 68134.1602.6299 попада частично в УПИ „за училище“ и под улица, а ПИ с идентификатор 68134.1602.6300 в междублоково пространство. От план-схемата „канализация“ на оспорения ПУП се установява, че ПИ с идентификатор 68134.1602.6299 се засяга от сервитута на канал.

От заключението на вещото лице се установи, че съобразявайки Приложение № 2 към чл.81 от Наредба № 7 от 22 декември 2003 г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони /Наредба № 7/2003г./, регламентиращо разстоянията между сградите на основното застрояване в територии за комплексно застрояване, при самостоятелно урегулиране на ПИ с идентификатор 68134.1602.6300 не е възможно да се реализира застрояване в него, при спазване на правилата за разполагане на сградите в територии за комплексно застрояване. При урегулиране на двата процесни имота в един общ УПИ, според експерта е възможно да бъде реализирано застрояване.

Това обстоятелство действително не е изследвано от административния орган. В този смисъл предвижданията на плана по отношение на процесните имоти не са доказани, от гледна точка спазване изискването по чл.22, ал.6 ЗУТ, с оглед установеното от заключението на вещото лице, че при урегулиране на процесните имоти в един общ УПИ и отреждането им за застрояване не биха се нарушили нормативите за зелени площи, определени в наредбата по чл.13, ал.1. Това нарушение обаче, касае законосъобразността на акта и би било релевантно само в случай, че оспорването е направено в срока по чл.215, ал.4 ЗУТ, съответно би могло да обуслови отмяна на акта в оспорената част, но не и неговата нищожност. Както се посочи по-горе, за да е нищожен административният акт на основание по чл.146, т.3 АПК следва нарушението на административнопроизводствените правила да е толкова съществено, че на практика да води до липса на волеизявление, какъвто процесният случай не е. Тези съображения са относими и по отношение на възражението, че оспореният акт е основан на загубило правно действие Решение № СО-8-ЕО/2015г. на директора на РИОСВ да не се извършва екологична оценка на проекта за ПУП. Както е посочено и в жалбата, това възражение е относимо към законосъобразността на акта, но не и към неговата валидност.

Възраженията, касаещи приложението на материалния закон, съдът намира, че също са неоснователни. По правило нарушенията на материалния закон обуславят незаконосъобразност на акта и само ако въобще липсва правна норма, въз основа на която да бъде издаден акта или напълно липсват предпоставките за издаване на акта на посоченото в него правно основание, би била налице нищожност в хипотезата по чл.146, т.4 АПК. В случая не се установяват основания за това.

Както вече се посочи, процесният ПУП е план за реструктуриране на жилищен

комплекс. Не е спорно, че такъв е изграден, съответно е налице правно основание за процедирането и приемането на плана – чл.110, ал.4 вр. чл.22 ЗУТ. Целта на този план е да се определи прилежащ терен към всяка сграда, обособен като отделен УПИ, да се обособят като отделни УПИ терените – зелени площи, оформени от междублоковото пространство и терените, предвидени за общественообслужващи функции. В този смисъл, освен, че е налице правно основание за приемането на оспорения ПУП, са налице и предпоставките, предвидени в правната норма за одобряването му. Обстоятелството, че имотите, предвидени с него за озеленяване не са включени до момента в програмата на Столична община за отчуждаване, касае изпълнението на акта, а не лишава предвижданията му от законова опора, както твърди жалбоподателят. Незаконосъобразен би бил актът, само ако изпълнението му е невъзможно, не и ако административният орган не е предприел действия по изпълнението му.

Едно от действията по изпълнение на акта следва да бъде изменение на процесния ПУП за привеждането му в съответствие с Решение № 13990/06.08.2024г., постановено по адм.д. № 4346/2023г. по описа на Административен съд София-град, оставено в сила с Решение № 3400/01.04.2025г. по адм.д. № 237/2025г. по описа на Върховния административен съд, с което е отменено Решение № 17 от 12.01.2023г. по Протокол № 68 от 12.01.2023г. на Столичен общински съвет, с което е одобрен процесния ПУП, в частта му относно поземлен имот с идентификатор 68134.1602.1818, попадащ в същия УПИ IX – за озеленяване с режим на Тго, кв.48 и алея. Обстоятелството, че този имот е изключен от УПИ IX – за озеленяване с режим на Тго, не обуславя нищожност на оспорения ПУП на някое от основанията по чл.146 АПК. След изключването му, както посочва и вещото лице, следва да се проведе ново производство за определяне на регулационните граници в посочената част.

Не би могло да обуслови нищожност на акта в оспорената му част и нарушение на принципа на съразмерност, регламентиран в чл.6 АПК и проведен в разпоредбата на чл.108, ал.5 ЗУТ. Според последната разпоредба предвижданията на плана трябва да са икономично осъществими и да дават възможност за целесъобразно устройство на урегулираните поземлени имоти и на кварталите. Върховният административен съд в практиката си по приложението на тази разпоредба трайно застъпва разбирането, че превес следва да бъде даден на обществения интерес, който се преследва с процедирания план, тъй като същият е с по-висок интензитет и задоволява нужди от обществено значение – в случая създаване на озеленени площи с широк обществен достъп в междублоковото пространство на жилищния комплекс. Доколкото липсва законова дефиниция за това понятие, за междублоково пространство следва да се възприемат всички незастроени площи в жилищни комплекс, което разбиране е в унисон с разпоредбата на чл.22, ал.7 ЗУТ. Освен това, в случай, че се установи засягане на интереса на оспорващия в степен, значително надхвърляща целите, преследвани с акта, това би могло да обуслови незаконосъобразност на акта, но не и неговата нищожност.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Основателна, при този изход на спора, е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Същото следва да бъде определено в минималния размер от 102,26 евро, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ЛОБУТ-АК ЛОБУТОВ КОНЯРСКИ И СИЕ“ СД срещу Решение № 17 по Протокол № 68/12.01.2023г. на Столичния общински съвет, оспорено в частта за имоти с идентификатори 68134.1602.6299 и 68134.1602.6300, попадащи в границите на УПИ IX – за озеленяване с режим на Тго, кв.48, м. „М. 1 – М.“.

ОСЪЖДА „ЛОБУТ-АК ЛОБУТОВ КОНЯРСКИ И СИЕ“ СД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Столична община сумата в размер на 102,26 евро /сто и две евро и двадесет и шест евроцента/, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщаването му, с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните по реда на чл.137 АПК.

Съдия: